

Het niemendalletje

Anton was op weg naar huis. Hij reed net iets te snel. Zijn baas had hem met alle begrip wat vroeger laten vertrekken. Anton hoorde nu thuis te zijn. Bij haar. En wel zo rap mogelijk. Er was iets met haar, maar hij wist niet wat. Ze was al een tijdje stil, opgesloten in haar eigen wereld. Als hij dan vroeg of er wat scheelde, dan keek ze hem aan en antwoordde "ik zie je graag". Dit was zo typisch voor haar. Zij droeg de mantel der liefde en bedekte er de minste woordenwisseling mee. *'Als je elkaar maar graag ziet, dan komt alles in orde'*. Dat was haar lijfspreuk. Maar toch, er was meer aan de hand en hij had het de laatste tijd te druk gehad om haar de aandacht te geven die ze nu zo hard nodig scheen te hebben. Stommeling die hij was. Als hij de verloren tijd wilde inhalen, dan moest hij dat nu doen. Zijn kans grijpen en nooit meer loslaten!

Gisteren was ze naar de dokter geweest. Ze wilde hem er niet bij. Thuis had hij ongeduldig zitten wachten tot ze terugkwam, maar ze vertelde niets. "Een niemendalletje", had ze gezegd en ze was naar bed gegaan. Ze was moe, zei ze. Toen hij twee uur later ging slapen, merkte hij dat zij deed alsof ze sliep. En ook hij had geen oog meer dichtgedaan. Wat was er toch?

"Ik neem een dagje vrij voor jou", zei hij vanmorgen.
"Waarom dan? Ik ga toch maar rusten."
En dus was hij gaan werken, ze stond erop. Maar zijn gedachten waren thuis. Bij haar. Zij collega merkte het en vroeg wat er was. "Niets hoor," antwoordde hij, "een niemendalletje". Want dat was het toch? Dat had ze zelf beweerd.

De hoge vensters van hun huis staarden hem verbaasd aan en de brievenbus, waar ze vorige zomer in een gekke bui een gezichtje op had geschilderd, scheen hem uit te lachen. Het windklokje tingelde ijskoud in de verpletterende leegte van de hal. De poes sloop als een zwarte panter van onder de kast en duwde zich opdringerig tegen zijn benen. Waar was Mia? Hij riep haar naam. En nog eens. En dan nog eens luider. Geen antwoord. Zelfs de gordijnen hingen mistroostig naar beneden. Hij liep naar de keuken, naar de garage. Niets. Ook boven was er niemand in de kamer, noch in de badkamer. In het bureau, op de plaats waar anders haar handtas stond, lag haar gsm. Ze was weg. Zonder gsm, zonder nota, zonder hem.

Hij nam haar gsm en belde enkele vrienden op. Niemand had Mia gehoord of gezien. Niemand wist waar ze was. Ze kwamen langs, hun kameraden. Of er al nieuws was. Ze hadden goede vrienden, Mia en hij. De meesten kende hij nog uit zijn studententijd. Iemand bracht broodjes mee. Een andere taart. Ze waren er voor hem, om de leegte te vullen, om hem gerust te stellen. Om gezelligheid te forceren. Maar hij wilde alleen zijn. Aan haar denken.

Anton besloot haar dokter op te bellen. Met hem had ze het laatst gesproken. Hij wilde weten wat er met haar was. Waarom had ze niets willen vertellen? Waarom had ze de hele nacht wakker gelegen? Waarom was ze weggegaan zonder bericht? Hij draaide het nummer van de dokter. Een opgewekte vrouwenstem nam op: "Bij Sablon". De intense vrolijkheid in de zachte stem slingerde hem op slag weer acht jaar terug... naar het meisje achter de balie van het zwembad waar hij smoorverliefd op werd.

Kristel G. Clément 2005 – herwerkt in 2021

Photo by [Suresh Kumar](#) on [Unsplash](#)